

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/327/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612207843
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4612207843.4

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: M. O. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom G., A. X, zastúpený Mgr. Martinom Kiricom, advokátom so sídlom Nitra, Mostná 42, proti odporcom: 1./ Ing. M. K., nar. XX. XX. XXXX, 2./ B. M., nar. XX. XX. XXXX, obidvaja bytom I. U. XXX, zastúpení Mgr. Petrom Neštepným, advokátom so sídlom Bratislava, Ferienčíkova 7, o zaplatenie 27.449,11 eura s príslušenstvom, o odvolaní odporcov v I. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 27. februára 2014 č. k. 7C/103/2012-182, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej - vyhovujúcej časti výroku vo veci samej s príslušenstvom ako aj v časti výroku o náhrade trov konania účastníkov z r u š u j e a vec tomuto súdu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 27. 02. 2014 č. k. 7C/103/2012-182 zaviazal odporcov v I. a 2. rade zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 27.449,11 eura spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne počnúc 04. 08.2011 do zaplatenia a trovy konania spočívajúce v zaplatených súdnych poplatkoch vo výške 1.713,50 eura a v trovách právneho zastúpenia vo výške 2.350,70 eura, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti úroku z omeškania ročne vo výške 9 % od 02. 02. 2011 do 03. 08. 2011 súd prvého stupňa podaný návrh ako nedôvodný zamietol.

Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, prvostupňový súd vec právne posúdil podľa § 657, § 451 ods. 1, 2, § 39 a § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“). Návrh navrhovateľa je dôvodný, nakoľko v konaní bolo preukázané, že navrhovateľ dal na účet odporcu v 2. rade previesť 38.000 eur z predaja svojho bytu a to priamo kupujúcou L. Z.. Navrhovateľ a odporca v 2. rade sa zhodli na tom, že navrhovateľ o prevode tejto sumy upovedomil odporcu v 2. rade, ktorý s týmto súhlasil. Rozdiel vo výpovediach týchto účastníkov bol v tom, že navrhovateľ tvrdil, že žiadal odporcu v 2. rade, aby predmetný finančný obnos ponechal na svojom účte až do návratu navrhovateľa z kúpeľov, t. j. do februára 2011. Odporca v 2. rade zasa tvrdil, že navrhovateľ mu povedal, že tieto peniaze majú ísť do firmy POLYNIT SK, spol. s r.o., resp. odporkyni v 1. rade, jeho matke. Odporca v 2. rade sumu 38.000 eur následne zo svojho účtu vybral a odovzdal ju odporkyni v 1. rade. Odporkyňa v 1. rade predložila súdu splnomocnenie zo dňa 02. 11. 2010, ktorým ju navrhovateľ splnomocnil na zastupovanie vo všetkých právnych úkonoch, týkajúcich sa jeho osoby. Práve na základe tohto splnomocnenia odporkyňa v 1. rade uzatvorila dve dohody o zapožičaní finančných prostriedkov (dňa 21. 12. 2010 a 12. 02. 2011), ktorými v mene navrhovateľa požičala firme POLYNIT SK, spol. s r.o. sumy 16.000 eur a 10.950 eur. Súd prvého stupňa obidve dohody o zapožičaných finančných prostriedkoch považoval za absolútne neplatné právne úkony, ktoré odporkyňa v I. rade vyhotovila dodatočne. Takisto podpis na týchto dohodách sa nezhoduje s podpisovým vzorom štatutárneho zástupcu spoločnosti POLYNIT SK, spol. s r.o., ktorým bol v tom čase odporca v 2. rade. V konaní odporkyňa v I. rade nepreukázala poskytnutie žalovanej sumy priamo spoločnosti POLYNIT SK, spol. s r.o.. Neplatnosť uvedených dohôd je možné posudzovať aj s poukazom na rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ, pretože navrhovateľ nikdy nemienil splnomocniť odporkyňu v 1. rade na nakladanie s jeho finančnými prostriedkami, čo okrem iného potvrdil aj v konaní vypočutý svedok

Z.. Súd zaviazal odporcov v 1. a 2. rade na zaplatenie sumy 27.449,11 eura navrhovateľovi titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko odporca v 2. rade svojvoľne túto sumu previedol na odporkyňu v 1. rade, ktorá ju doposiaľ navrhovateľovi nevrátila. Súd priznal navrhovateľovi 9 % ročný úrok z omeškania od 04. 08. 2011, t. j. od nasledujúceho dňa po návrhu na mimosúdne vysporiadanie navrhovateľa zo dňa 03. 08. 2011 až do zaplatenia. V časti požadovaného úroku z omeškania ročne vo výške od 9 % od 02. 02. 2011 do 03. 08. 2011 súd prvého stupňa podaný návrh ako nedôvodný zamietol.

O trovách prvostupňového konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 3 OSP, pričom ich náhradu vo výške 1.712,50 eura za zaplatené súdne poplatky a vo výške 2.350,76 eura, ako trovy právneho zastúpenia priznal navrhovateľovi, ktorý mal v konaní úspech v prevažnej časti.

Proti tomuto rozsudku vo vyhovujúcej časti výroku a v časti výroku o náhrade trov konania účastníkov podali včas odvolanie obidvaja odporcovia, navrhujúc odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok zmeniť tak, že návrh navrhovateľa bude zamietnutý a navrhovateľ bude zaviazaný k náhrade trov konania. Súd prvého stupňa sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyjadril k platnosti splnomocnenia zo dňa 02. 11. 2010, ktoré je svojím obsahom splnomocnením generálnym. Súd prvého stupňa mal návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietnuť voči odporcovi v 2. rade pre nedostatok pasívnej legitímácie na jeho strane, pretože tento síce sumu 38.000 eur od navrhovateľa prijal, avšak následne ju odovzdal odporkyňi v 1. rade. Ak bol navrhovateľ toho názoru, že odporkyňa v 1. rade s predmetnými finančnými prostriedkami naložila v rozpore so splnomocnením, tak sa mal výlučne súdiť iba s touto osobou, a nie aj jej synom, t.j. odporcom v 2. rade, ktorý žiadne bezdôvodné obohatenie nezískal. Svedeckú výpoveď V. Z. je potrebné brať ako účelovú, kvôli zlým vzťahom medzi týmto svedkom a odporkyňou v 1. rade. Ak odporkyňa predložila súdu písomné doklady ako splnomocnenie, písomne dohody, kópie pokladničných kníh a pokladničné doklady, avšak nie hneď na prvom pojednávaní, táto skutočnosť nič nemení na právnej relevancii takto predložených dokladov. Záver prvostupňového súdu o tom, že navrhovateľ nemal nikdy v úmysle splnomocniť odporkyňu v 1. rade na nakladanie s jeho finančnými prostriedkami je v rozpore s textom splnomocnenia, ale aj v rozpore s druhou vetou § 32 ods. 2 OZ.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu obidvoch odporcov uviedol, že navrhuje odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil a navyše mu priznal náhradu trov odvolacieho konania spolu v sume 444,58 eura. Z obsahu dohôd súd prvého stupňa zaujal jednoznačné stanovisko, že ide o absolútne neplatné právne úkony z dôvodu, že za spoločnosť nekonal jej konateľ predpísaným spôsobom. Je jednoznačne možné určiť osobu, ktorá do konania na súde predložila sfaľovaný dôkaz za účelom jeho použitia ako pravého. O tejto skutočnosti mieni podať trestné oznámenie. To, koľko písomných dokladov v konaní predložila odporkyňa v 1. rade nie je rozhodujúce, rozhodujúce je však to, ako súd vyhodnotil ich obsah. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutých častiach výrokov procesným postupom podľa § 212 ods. 1, 2 a § 214 ods. 2 OSP, dospejúc pritom k záveru, že podané odvolanie odporcov v 1. a 2. rade, aj keď s prihliadnutím na sčasti iné právne dôvody, je podané dôvodne.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Podľa § 221 ods. 2 OSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Podľa § 157 ods. 2 OSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 154 ods. 1 OSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

V prejednávanej veci odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 27. 02. 2014 č. k. 7C/103/2012-210 v napadnutých častiach výrokov procesným postupom podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP). Hlavným dôvodom pre takto zvolený procesný postup odvolacieho súdu je to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku postráda presvedčivosť, čo je v rozpore s treťou vetou ust. § 157 ods. 2 OSP. Ak súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu viedol správnym smerom, zaujal ten právny záver, že na strane odporcov v 1. a 2. rade došlo k bezdôvodnému obohateniu, tak v záujme presvedčivosti napadnutého rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP) bolo povinnosťou tohto súdu

aj stanoviť, o aký konkrétny prípad z troch druhov bezdôvodného obohatenia zakotveného v ust. § 451 ods. 2 Obč. zákonníka v danom prípade na strane odporcov v 1. a 2. rade ide. Súd prvého stupňa sa v tomto smere obmedzil iba na konštatovanie, že obidvaja odporcovia sa bezdôvodne obohatili, čo je z hľadiska už spomínanej presvedčivosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia nepostačujúce. Takisto súd prvého stupňa sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku náležitým spôsobom z hľadiska právne argumentačného nevysporiadal s obsahom splnomocnenia vystaveného navrhovateľom dňa 02. 11. 2010 pre odporkyňu v 1. rade a jeho prípadným vplyvom na výsledok tohto konania. Odporcovia v 1. a 2. rade totiž predmetné splnomocnenie z hľadiska dôkaznej sily kladú na prvé miesto, pričom na základe jeho obsahu sa vlastne domáhajú zamietnutia podaného návrhu na začatie konania. Odvolací súd v tejto súvislosti odôvodnenie prvostupňového súdu v tom smere, že navrhovateľ nemal záujem splnomocniť odporkyňu v I. rade na nakladanie s finančnými prostriedkami, čo potvrdil vo svedeckej výpovedi vypočutý svedok V. Z., považuje za nepresvedčivé a nedostatočné vzhľadom k existencii tohto splnomocnenia. Pozornosti prvostupňového súdu ušla po procesnej stránke tá skutočnosť, že obidvaja odporcovia boli v rámci uplatneného žalobného petitu žalovaní formou deliteľného plnenia v zmysle § 512 OZ, pričom súd prvého stupňa bez pripustenia akejkoľvek zmeny, žalobného petitu výroku napadnutého rozsudku založil solidárnu zodpovednosť obidvoch odporcov, t. j. sumu 27.449,11 eura uložil odporcom v I. a 2. rade zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že medzi ustanoveniami o bezdôvodnom obohatení nie je osobitný predpis o možnosti založiť solidárnu povinnosť súdnym výrokom, okrem výnimiek, ktorými sú napr. postup podľa § 134, § 145 ods. 2 a § 701 ods. 2 OZ. Vychádzajúc z uvedených dôvodov odvolací súd o podanom odvolaní odporcov v I. a 2. rade voči napadnutému rozsudku, ako o dôvodnom rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.